

Ποιος τελικά ενδιαφέρεται για τη βιομηχανία στη χώρα;

Οι πρόσφατες εκθέσεις του ΙΟΒΕ για την ελληνική οικονομία, καθώς και η συνεχής πτώση του δείκτη βιομηχανικής παραγωγής της ΕΣΥΕ ξαναφέρνουν στο προσκήνιο το θέμα της υποχώρησης της βιομηχανίας στο παραγωγικό σύστημα της χώρας

Γράφει ο **Γιάννης Σταύρου**

εκτελεστικός αντιπροέδρος του ΙΣΒΕ

Οι διαπιστώσεις αυτές δεν αποτελούν συγκυριακό αποτέλεσμα αλλά την καλύτερη απόδειξη της αποτυχίας των εθνικών επιλογών των κυβερνήσεων της τελευταίας δεκαετίας να αντιμετωπίσουν συστηματικά και σε βάθος χρόνου το πρόβλημα.

Τόσο οι κυβερνήσεις όσο και η εκάστοτε πολιτική ηγεσία του υπουργείου Ανάπτυξης, κατά την τελευταία δεκαετία, αντιμετώπισαν αποσπασματικά, με αμνηχανία, χωρίς συνολική στρατηγική και κυρίως χωρίς θέρμη τη βιομηχανική ανάπτυξη. Περιορίζοντας το ρόλο τους σε ανεφάρμοστα ρυθμιστικά πλαίσια και αναποτελεσματικά προγράμματα χρηματοδότησης, οι υπουργοί και το πολιτικό προσωπικό του υπουργείου Ανάπτυξης επικέντρωναν και εξακολουθούν να επικεντρώνουν την προσοχή τους περισσότερο στον τζίρο της αγοράς παρά στην προσέλευση ή στην ποιότητα των προϊόντων.

Ακόμη και σήμερα φαίνεται πως δεν υπάρχει η συναίσθηση ότι η λογική του "όσο αυξάνεται ο τζίρος είμαστε καλά" θα οδηγήσει, με βεβαιότητα, στην κατάρρευση της μικρής και μεσαίας επιχείρησης ελληνικών συμφερόντων. Αυτή η άκρως φιλελεύθερη πολιτική, που ακολουθήθηκε και από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, θα μπορούσε, μέχρι ενός σημείου, να θεωρηθεί κατανοητή αν η χώρα μας διέθετε σοβαρούς ελεγκτικούς μηχανισμούς της

αγοράς και τηρούνταν οι ευρωπαϊκοί κανόνες ανταγωνισμού. Η απουσία των δύο αυτών παραμέτρων, η πολιτική του τζίρου της αγοράς, είχε ως συνέπεια το τεράστιο έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου και κυρίως

Τόσο οι κυβερνήσεις όσο και η εκάστοτε πολιτική ηγεσία του υπουργείου Ανάπτυξης, κατά την τελευταία δεκαετία, αντιμετώπισαν αποσπασματικά, με αμνηχανία, χωρίς συνολική στρατηγική και κυρίως χωρίς θέρμη τη βιομηχανική ανάπτυξη

τις αθρόες εισαγωγές δεκάδων προϊόντων αμφιβόλου ποιότητας χωρίς προδιαγραφές και χαμηλού κόστους, που εκτόπισαν από την αγορά πολλές μικρές και μεσαίες ελληνικές επιχειρήσεις.

Λειτουργώντας μέσα σε συνθήκες άναρχης αγοράς, οι βιομηχανικές επιχειρήσεις της χώρας, πέρα από τον αθέμιτο ανταγωνισμό, έχουν επιπρόσθετα να αντιμετωπίσουν τις εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες του ελληνικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος (γραφειοκρατία, πολυνομία, ελλιπής ανταγωνισμός, αναχρονιστικό εργασιακό καθεστώς, ελάχιστες δαπάνες για την έρευνα). Είναι συνεπώς προφανείς οι λόγοι για τους οποίους πολλές βιομηχανικές επιχειρήσεις δεν μπόρεσαν

να προσαρμόσουν τα παραδοσιακά παραγωγικά τους πρότυπα στις νέες συνθήκες του διεθνούς ανταγωνισμού και να περάσουν σταδιακά σε παραγωγικά πρότυπα που θα βασίζονται στις νέες τεχνολογίες, στην καινοτομία και στην οικονομία της γνώσης. Εξάλλου και σε αυτόν τον τομέα, κυρίως τα πέντε τελευταία χρόνια, το υπουργείο Ανάπτυξης και η γενική γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας πρόσθεσαν ελάχιστα στην ήδη υπολειπόμενη ερευνητική πολιτική της χώρας.

Εκτός από επικοινωνιακά πυροτεχνήματα του τύπου ορίζουμε το 2005 ως έτος καινοτομίας, επί της ουσίας η ερευνητική πολιτική του υπουργείου Ανάπτυξης ήταν ανύπαρκτη. Οι συνθήκες πελάτες της ΓΓΕΤ, τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα, εξακολουθήσαν να είναι οι αποκλειστικοί ωφελούμενοι ενός συστήματος χρηματοδότησης δημόσιων υποδομών και προγραμμάτων που παρήγαγαν ελάχιστα αποτελέσματα για την ανάπτυξη της χώρας.

Τον Οκτώβριο του 2005 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανακοίνωσε "το πλαίσιο πολιτικής για την ενίσχυση του μεταποιητικού τομέα της Ε.Ε. - Προς μια πιο ολοκληρωμένη προσέγγιση της βιομηχανικής πολιτικής", υπογραμμίζοντας τη μεγάλη σημασία της βιομηχανίας για την ανάπτυξη της Ευρώπης. Στο έγγραφο αυτό η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καλεί τις χώρες-μέλη να ακολουθήσουν μια νέα προσέγγιση της βιομηχανικής πολιτικής με στόχο την επίτευξη καλύτερα σχεδιασμένων δράσεων για τη δημιουργία ενός υγιούς και ισχυρού βιομηχανικού τομέα.

Ποιες ήταν οι πρωτοβουλίες της ελληνικής πολιτείας για την υλοποίηση των κατευθύνσεων της ευρωπαϊκής βιομηχανικής πολιτικής; Η απάντηση αναζητείται ακόμη.

Λειτουργώντας μέσα σε συνθήκες άναρχης αγοράς, οι βιομηχανικές επιχειρήσεις της χώρας, πέρα από τον αθέμιτο ανταγωνισμό, έχουν επιπρόσθετα να αντιμετωπίσουν τις εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες του ελληνικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος. ΦΩΤ. ΑΡΧΕΙΟΥ